

DÜNYA KALKINMA RAPORU 2012

“TOPLUMSAL CİNSİYET EŞİTLİĞİ VE KALKINMA”

OĞUZ BAŞOL

KIRKLARELİ-2013

Kırklareli Üniversitesi
Ekonomik ve Sosyal Araştırmalar Merkezi

DÜNYA KALKINMA RAPORU 2012

“TOPLUMSAL CİNSİYET EŞİTLİĞİ VE KALKINMA”

HAZIRLAYAN

OĞUZ BAŞOL

Kırklareli Üniversitesi Kültür Merkezi A Blok 39100
Kırklareli / Türkiye

Tel: 444 40 39 - 166

Faks: 0 (288) 212 23 59

E-Posta: kesam@kirkclareli.edu.tr

Web: <http://kesam.kirkclareli.edu.tr>

Ekonomik ve Sosyal Araştırmalar Merkezi
Değerlendirme Notu: 2013-08

© Kırklareli Üniversitesi Ekonomik ve Sosyal Araştırmalar Uygulama ve Araştırma Merkezi yayınlarının tüm hakları mahfuzdur. Kaynak gösterilerek yayınlanabilir.

O. Başol. (2013). *Dünya Kalkınma Raporu 2012: Toplumsal Cinsiyet Eşitliği ve Kalkınma*. Kırklareli Üniversitesi Ekonomik ve Sosyal Araştırmalar Merkezi Değerlendirme Notu: 2013-08, Kırklareli.

ÖZGEÇMİŞ

Çukurova Üniversitesi Ekonometri Bölümünden mezun oldu. Yüksek lisansını Uludağ Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Çalışma Ekonomisi ve Endüstri İlişkileri alanında tamamladı. Kırklareli Üniversitesi'nde Öğretim Görevlisi olarak çalışan Başol, çalışmalarında çalışma psikolojisi, girişimcilik, yeşil işler, kadın çalışmaları ve kariyer gelişimi konularına odaklanmaktadır.

Kırklareli Üniversitesi Ekonomik ve Sosyal Araştırmalar Uygulama ve Araştırma Merkezi

KESAM DEĞERLENDİRME NOTU

Değerlendirme Notu: 2013-08

09/10/2013

DÜNYA KALKINMA RAPORU 2012: “TOPLUMSAL CİNSİYET EŞİTLİĞİ VE KALKINMA” *

Dünyanın eşitlik mücadelesi sosyal sınıfların oluşum mücadelesiyle eşdeğerdir. Sosyal hak eşitliği, gelir eşitliği gibi kavramlara ilaveten son 25 yıldır cinsiyet temelli ayrımcılığa karşı olan eşitlik hakları arayışı gelişmiştir. Özellikle cinsiyet temelli sosyal ayrımcılık olarak tanımlanan “toplumsal cinsiyet” kavramına karşı son çeyrek yüzyılda büyük bir mücadele verilmiştir.

Gelinmiş olan durum köklü bir değişimi göstermektedir. Buna göre önceki yıllara kıyasla; daha fazla kız çocuğu eğitime katılmakta, daha fazla kadın iş hayatına girmekte, kadınlar dünyanın her bölgesinde erkeklere oranla daha uzun bir ömür sürmektedir. Ancak tüm bu pozitif gelişmeler, sosyal ve gelirsel açıdan ileri ülkelerde gerçekleşmektedir. Nispeten düşük gelirli ve gelişmekte olan ülkelerde hala kültürel kavramlar hüküm sürmekte, kız çocukları ve kadınlar yok sayılmakta, çocukluk döneminde ve doğurganlık çağlarında hayatlarını kaybetmekte, elde edilen gelirden çoğu zaman erkeklere oranla geri kalmakta ve eğitim haklarından yeterince faydalanamamaktadırlar.

Dünyadaki 136 ülke kadın ve erkeklere eşit haklar vermeyi taahhüt ettiği halde özellikle Sahra altı Afrika ve Güney Asya ülkelerinde kadınların aleyhine birçok gelişme yaşanmakta ve neredeyse tüm dünya ülkelerinde kadınların siyaset ve iş dünyasındaki üst düzey temsili erkeklere kıyasla çok geride kalmaktadır.

Küresel anlamda kalkınma hedeflerine ulaşmanın anahtarı ekonomik açıdan akılcılıkta yatmaktadır. Nitekim eldeki kaynakların atıldan aktife geçişi elbette ki kadınların eğitimsel ve ekonomik aktivitelere daha üretken düzeyde katılımıyla olacaktır. Böylece verimliliklerinde farkına varılır artışlar yaşanan kadınların sosyal ve ekonomik hayata erişimi kolaylaşacaktır.

* Bu çalışma Dünya bankasının 2012 yılında hazırladığı “Dünya Kalkınma Raporu 2012: Toplumsal Cinsiyet Eşitliği ve Kalkınma” raporunun değerlendirmesi niteliğindedir.

Oğuz BAŞOL
Öğretim Görevlisi
oguzbasol@klu.edu.tr

Bir başka önemli değer de karar mekanizmasında erkek-kadın eşitliğinin sağlanabilirliğinin artışıdır. Örneğin; kadınlar bugün küresel işgücünün %40'dan fazlasını, tarımsal işgücünün %40'ını, üniversite öğrencilerinin yarısından fazlasını oluşturmakta ancak sosyal ve ekonomik aktivitelerden benzer oranda pay almamaktadır. Böylece kadınların beceri ve yeteneklerinin doğru kullanılmaması ekonomik açıdan ciddi bir maliyeti beraberinde getirmektedir. Nitekim yapılan araştırmalar kadın işgücüne daha çok bağlı endüstrilerin, kadınların daha eşit olduğu ülkelerde daha büyük genişleme gösterdiği sonucuna ulaşmaktadır. Diğer bir ifade ile kadın işgücü bağımlılığı arttıkça ülke daha eşitlikçi olmaktadır. Daha eşitlikçi bir uzmanlaşma ise işçi başına çıktıyı %3 ile %25 oranında arttırabilmekte, böylece ekonomik akılcılık mekanizması doğru yönde işlemektedir.

Kadınların donanımları arttıkça bir sonraki neslin beşeri kaynak olarak iyileşmesi de gündeme gelmektedir. Nitekim annenin yeterli eğitime, gıdaya, sağlık düzeyine ve gelire sahip olması çocuğun; eğitim düzeyini arttırmakta, sağlığını pozitif yönde etkilemekte, ölüm riskini düşürmekte ve sosyal sınıfının yükselmesine olanak tanımaktadır. Kadınların kolektif eylemlerde bulunması da toplumun durumunu iyileştirici etkiye bulunmaktadır. Buna göre; Amerika'daki kadın politikacı sayısının artması, bebek ölüm oranlarını %8 ile %15 arasında iyileştirmektedir. Kadınların yönetimindeki köylerde erkek yönetimine nazaran %2,7 ile %3,2 arasında daha az yozlaşma yaşanmaktadır. Diğer yandan kadının siyasi hayatta yer alması, kadın-erkek ilişkilerinde ve iş-aile yaşamının dengelenmesinde pozitif yönde etkilerde bulunmaktadır. Politik, sosyal ve ekonomik açıdan kadınların eşit olmayan şartlarda yarışması; eğitim ve ekonomik fırsatlardan eşit düzeyde fayda sağlayamamasına, kuşaklar boyu bilgilendirilmiş tercihler yapamamasına ve birey olarak potansiyellerinin ortaya çıkma şansının azalmasına neden olmaktadır.

Dünya bankasının kadın ve erkekler ile yaptığı görüşmeler; eğitim, varlık mülkiyeti, gelir elde etme fırsatları ve ekonomik fırsatlara erişimi hayatlarını iyileştirecek kilit noktalar olduğunu göstermektedir. Bahsi geçen noktaların olduğu kurumlar ise piyasalar (mal veya hizmet değişiminin olduğu piyasalar), formel kurumlar (devletin sağladığı hizmetler) ve enformel toplumsal kurumlar (cinsiyetle ilgili roller, inançlar, toplumsal normlar ve sosyal ağlar) olmaktadır.

Toplumsal cinsiyet eşitliği bağlamında gelişmenin yapısı incelendiğinde pozitif anlamda gelişmekte olan ülkelerde kat edilen yol, gelişmiş ülkelere daha hızlı olmuştur. Örneğin; ABD'de bir kadının çocuk sayısı 6'dan 3'e 100 yılda düşerken Hindistan'da bu 35; İran'da ise 20 yılda olmuştur. Diğer yandan okula kaydolan 6-12 yaş arası kız öğrenci oranı ABD'de 40 yılda %57'den %88'e çıkmış, Fas'ta ise aynı oran 10 yılda sağlanmıştır. Verilen destek ve teşvikler piyasa, formel kurumlar ve enformel toplumsal kurumlar mekanizmalarını hızlandırmakta böylece kadın daha düzenli gelir elde etmekte, sonuç olarak da ekonomik fırsatlara, sosyal haklara ve siyasal aktivitelere erişim

konusunda ilerleme kaydetmektedir. Diğer yandan gelişmekte olan ekonomilerdeki son 50 yıldaki yüksek büyüme oranı gelirleri arttırmış, doğumları azaltmış, anne ve bebek ölümlerini azaltmış ve insan sermayesine ayrılan zamanı arttırmış, bunun sonucunda kadınların işgücüne katılımı artmış ve böylece kadınlar sağlık, ekonomi, sosyal ve siyasal hayatta daha etkin konuma gelmişlerdir.

Her ne kadar kadınların durumunda önemli yollar kat edilmiş olsa da; kız ve kadınların görece yüksek ölüm oranı, ekonomik faaliyetlerde ayırım, erkek-kadın ücret farklılıkları, ev işi bakım ve sorumlulukları, mülk edinme farklılıkları, özel ve kamusal alanda kadının temsil etme yeteneğinin görece olarak az olması, hali hazırda en gelişmiş ülkelerin bile problemleri arasındadır. Nitekim bu sonuçlar toplumsal cinsiyet problemlerinin en kemikleşmiş yapıda kültürel bir sorun olduğunu göstermektedir. Örneğin ekonomik açıdan durum incelendiğinde; neredeyse tüm ülkelerde kadınların, erkeklerden daha düşük üretkenlikli faaliyetlerde ve enformel sektörde çalışma olasılığı, girişimci olduklarında daha az kazançlı sektörlerde ve daha küçük işler yapma olasılığı, tarım sektöründe çalışan kadınların daha küçük arazilerde çalışma ve daha kötü gelir elde olasılığı daha yüksektir. Elbette kadınların ev işlerine daha çok zaman ayırması piyasada çalıştıkları saati düşürmekte ve böylece buna bağlı olarak piyasada varlıklarında görece gerileme yaşadıkları söylenebilmektedir. Diğer yandan farklı yaşlarda okullaşma oranının erkekler lehine olması, kredi kaynaklarının erkekler lehine işlenmesi, yükseltilme kararlarının erkekler tarafından verilmiş olması kadınların aktif katılımına son derece zarar vermektedir. “Kısacası ister tarım, ister girişimci, ister sanayi sektörü olsun kadınlar üretkenlik tuzağına düşmekte, üretken girdilere eşitsiz ulaşım sonucunda adil olmayan bir oyun alanında amansızca çalışmaktadır.”

Yapılan araştırmalar diğer alanlara ilaveten kadınların aile içinde karar almada daha az söz hakkı bulunduğunu göstermektedir. Dolayısıyla diğer sonuçlarla birleştirildiğinde toplumsal cinsiyet eşitsizliklerinin kuşaklar arasında devam eden bir problem olduğunu söylemek yerinde olacaktır.

Şimdiye kadar yapılan tespitler problemlerin nedenlerini tanımlamaya yöneliktir ve çözüm politikalarını 4 başlıkta toplamak isabetli olacaktır. Buna göre;

- a. İnsan sermayesi donanımlarında cinsiyet eşitsizlikleri azaltılmalıdır (yüksek kadın ölüm oranı ve kadın aleyhine olan eğitim durumu).
- b. Kazanç ve verimlilikte kadın ve erkeklerin arasındaki farkın kapanması sağlanmalıdır.
- c. Temsil yeteneğinde ve söz hakkında cinsiyetler arası farkın azaltılması sağlanmalıdır.
- d. Toplumda cinsiyet temelli eşitsizliklerin yeniden üretilmesi sınırlandırılmalıdır.

Çözümlerin tasarlanması aşamasında alınması gereken bir karar da müdahalelerin piyasalarda mı, formel kurumlarda mı, enformel kurumlarda mı yoksa üçünün birlikte mi hedeflenmesi gerektiği konusundadır. Bir diğer önemli nokta da her bir ülkenin kendi kültürel ortamı ve toplumsal aktörlerinin olduğu gerçeğidir.

İnsan sermayesinin iyileştirilmesi hususunda, eşitsizlikler yaşam döngüsünün belirli bölümünde kadın ölümleri ve eğitim hakkının eşit fırsata dönüştürülememesi esasında ele alınmaktadır. Net olarak söylemek gerekir ki, bu bağlamda sorun kamu hizmetlerinin yeterli olmamasıyla doğrudan ve kuvvetli ilişkilidir (anne adaylarına verilen eğitimin yetersiz oluşu, temiz su kaynaklarının olmayışı). Nitekim bebek ölüm oranının yüksek olduğu ülkeler hala temiz su kaynakları olmayan, sterilizasyon koşulları oluşmayan ülkelerdir. Elbette bu oranları düşüren ülkeler temel su ve sterilizasyon koşullarında hatırı sayılır iyileştirmeler yapmışlardır (örneğin: suyun boru ile taşınması). Bu politikalar yalnızca bebek ölüm oranını azaltmakla kalmayacak aynı zamanda yoksulların kamu hizmetine ulaşımını da arttıracaktır. Buradan hareketle yukarıda tartışıldığı haliyle bahsi geçen konunun net bir şekilde kamu hizmeti olduğunu söylemek yerinde olacaktır. Doğurgan çağda ölümün temel nedeni ise ani durumlarda tıbbi ihtiyaçların, ihtiyaç sahibine ulaştırılamamasıdır. Bu ise tıbbi personel sayısının ve eğitim yeterliliğinin artırılması ile hareketliliğinin güçlendirilmesi vasıtasıyla sağlanabilecektir. Nitekim doğumda profesyonel yardım alanların oranı 2000 yılında %57'den 2004 yılında %71'e çıkmış ve anne-bebek ölümlerinde ciddi iyileşmeler meydana gelmiştir. Örneğin Türkiye'de de 2000 yılında 100.000 canlı doğumda 70 olan anne ölüm oranı 2009'a gelindiğinde 20'nin altına düşürülmüştür. Bir diğer önemli nokta da eğitim konusudur. Buna göre; mahrum bölgelere daha fazla okul yapmak, yerel öğretmenler istihdam etmek, kız çocukların okula devamına bağlı olarak şartlı nakit transferi gerçekleştirmek kamu sorumluluğu olarak tanımlanmaktadır.

Kazanç ve verimsizlik konusuna bakıldığında ise; kadınların düşük güvenceli ya da enformel sektörde düşük verimlilikte çalıştığı bilinmektedir. Hatta kimi ülkelerde kadınların formel sektörde yer alsa bile kazançlar eşit olmadığı için zenginleşme bağlamında yol kat etmesi imkânsızlaşmaktadır. Elbette ev işleriyle geçirilen zaman kadın ve erkek için farklı olduğundan, zaman kullanım kalıpları hem bireyler için hem de piyasa için kadın ve erkek üzerine farklı işlemekte ve "kadın üretkenliği tuzağına" düşmektedir. Ekonomik fırsatlara erişimde kadınların geri kalması bir üst cümlede açıklanmıştır, buna göre; çocuk bakımı, annelik-babalık izin politikaları tekrar değerlendirilmeli, altyapı hizmetleri iyileştirilmeli ve piyasa erişim maliyetleri ucuzlatılmalıdır. Elbette bu gelişmeler kamu politikalarıyla sağlanabilecektir. Örneğin, formel sektörde çalışan kadınlara sunulan gündüz bakım evi imkânları, kadınların enformel sektörden formel sektöre geçişini hızlandırmıştır. Güney Afrika'da su ve elektrik şebekelerine yapılan yatırım, kadınların evde geçen zamanını azaltmış ve kadın işgücüne katılımını %9 arttırmıştır.

Diğer yandan kredilere ve daha verimli toprakları kullanmada kadın verimli değildir. Elbette bunun altında mirasın ve imkânların kadın-erkek arasındaki adaletsiz dağılımı vardır. Bunun da çözümü eşit miras ve eşit imkân dağılımıdır. Nitekim toprak sahibi olma konusunda bir kadın-bir erkek kuralı Etiyopya’da belli bölgelerde kadınların toprak sahipliğinin %80’e çıkarmış, diğer bölgelerde ise oran %20 dolayında kalmıştır. İlaveten deneyimsiz olan kadın kredi kullandığında finansal yükümlülükleri yerine getirememekte, fakat ileri derecede teknoloji, bilgi ve finansman desteği verildiği takdirde kadının donanımı güçlenmekte ve piyasanın işleyişi adaletli hale gelmektedir. Nitekim öncesinde geri ödeme güçlüğü yaşayan kadınlara verilen destek sonrasında daha büyük krediler alan kadınların oranında artışlar yaşanmaktadır.

Temsil yeteneğinde ve söz hakkında cinsiyetler arası farkın azaltılması politikalarına bakıldığında; ilk akla gelen kadınların işgücüne girmesini kolaylaştıracak eğitimin sağlanması, işe yerleştirme ve diğer destek programlarının aynı anda kullanılmasıdır. Nitekim bahsi geçen politikalar kadın-erkek ücret farkını değiştirmese de Arjantin, Kolombiya ve Peru gibi ülkelerde kayıtlı çalışan kadın sayısını arttırmıştır. İşgücüne katılmak kadınlar için yalnızca ekonomik anlama sahip olmayıp aynı zamanda bu kavramın bilgi eksikliğini giderici bir yapısı da vardır. Gelişmiş ülke örnekleri incelendiğinde cinsiyetler arası işgücüne katılım farkını en iyi oranda kapatan çözümün pozitif ayrımcılık olduğu belirlenmiştir. Aynı şekilde ABD’de yapılan araştırmalar da pozitif ayrımcılık sonrası istihdamın erkeklerden kadınlara kaymasıyla verimlilikte bir azalma yaşanmadığını ya da verimliliğin aynı kaldığını göstermektedir. Diğer ülkeler (gelişmekte olan ülkeler) için ise kadınların işgücüne katılım oranının kritik değeri olan %30’a kadar desteklenmesi gerektiği, daha yüksek bir oranın verimlilik artışı getirmediği bilakis verimlilikte bir düşme yaşandığı sonucuna ulaşılmaktadır. Diğer bir destek de iş yasalarındaki ayrımcı uygulamaların kaldırılmasıyla sağlanacaktır. Temsil yeteneği ve söz hakkı konusunu aynı zamanda kadınların toplum içinde erkeklere göre daha kısıp sese sahip olmalarıyla da yakından ilişkilidir. Nitekim kültürel normlar siyaset içindeki kadın oranını, kadının geleneksel işbölümü mekanizmasını belirlemekte ve cinsiyet temelli ağlar, ekonomik sorunlara göre daha kökte bulunan kültürel sorunları işaret etmektedir. Aynı şekilde partilerin bir kısmında görülen kota uygulaması, siyaseten aktif kadın oranını arttırmakla birlikte göstermelik kadın siyasetçi (erkek tarafından idare edilen kadın) yaratma riskini de beraberinde getirmektedir. Örnekler incelendiğinde Meksika’da kadın kotası kadın siyasetçi oranını %16’dan %22’ye çıkarmış; Fas’ta ise %1’den %11’e çıkarmıştır. Nitekim birkaç uygulama sonunda kadın kotası olmasa bile bu oranlarda aşağı yönlü bir hareket gözlenmemiştir. Elbette temsil yeteneğinin sadece siyasal alanda kalması etkin toplumsal hareketi kısıtlar niteliktedir, aynı uygulamaların sendikalar, yargı ve meslek kuruluşlarında da olması her anlamda kadının temsil yeteneğini arttırıcı nitelikte olacaktır. Aile içinde kadının etkin olmaması ise şimdiye kadar bahsi geçen konuların bileşik etkisi niteliğindedir.

Bu bağlamda aile içi şiddet kavramının tanımı detaylandırılmalı ve cezalar uygulanabilir olmalıdır. Bununla ilgili olarak da şiddete maruz kalmış kadınların polis, yargı, sağlık ve sosyal hizmeti aynı anda alabileceği mobil merkezlerin oluşturulması ve uygulanması önem arz etmektedir. Doğurganlık üzerindeki kontrollerin arttırılması, sağlık bağlamında ve sosyal hayattaki kadın bağlamında kadınların haklarını genişletecek tiptedir. Bu politikalar temelde kadının biyolojik ve fizyolojik olarak kaç çocuk sahibi olabileceği, her çocuk arasında kaç yıl olması gerektiği ve üreme sağlığı gibi kontrolleri kapsamaktadır. Nitekim dünyadaki uygulamalar kadın ve erkeklere verilen doğum kontrol eğitimlerinde kadınların bilgilendirilmesinin daha etkin sonuçları beraberinde getirdiği belirlenmiştir.

Cinsiyet eşitsizliğinin kuşaklar boyu devam etmesi ise en çok yoksulları ve toplumun dışlanmış kesimlerini etkilemektedir. Nitekim bu kesimler öncelikle ekonomik özgürlükler noktasında problemler yaşamakta ardından insan sermayesi ve fırsat eşitsizlikleri ile mücadele ederek, bilgiye ulaşma ve elde edilen becerinin hayata kazandırılmasında sorunlarla karşılaşmaktadır. Nitekim bu kısır döngü ancak eğitim ve sağlık koşullarının iyileştirilmesi, okuldan çalışma hayatına geçişin kolaylaştırılması, hayattan beklentilerin insani olması koşullarına bağlı olarak olumlu yönde değişmektedir. Örneğin şartlı nakit transferi, kadın okullaşma oranını arttırmakta, HIV yaygınlığını azaltmakta, kadınların sınıf değiştirmesine olanak sağlamaktadır. Farklı bir örnekte ise Kolombiya ve Peru'da verilen destekler, kadınlar için hem istihdam olanaklarını hem de kazançları arttırmaktadır. Tanzanya'da kadınlara verilen cinsel eğitim desteği bilinçli cinsel yaşamı arttırmış ve HIV gibi hastalıkların oranında bir düşüş yaşanmıştır. İlave olarak kadınların eğitimi ve sosyal – ekonomik hayatta var olması bir noktada rol model sistemiyle gelişecektir ancak uygun örneklerin olmaması da verilen desteklerin eksik olmasına neden olacaktır. Bu bağlamda kadınların temsilde, liderlikte, yüksek eğitimde, kazançta daha yüksek sınıfta bulunması kendinden sonraki nesil için bir amaç ve fırsat manasına gelecektir. Bir diğer önemli nokta ise aile içi rollere yüklenen anlama diğer aile bireylerinin tepkisidir. Aile bireylerinin tutumu, nesiller boyu süren eşitsizlikleri sürdürme ya da önleme noktasında anahtar rol oynamaktadır.

Toplumsal cinsiyet eşitliği bağlamında atılacak adımların bugünden yarına olması beklenmemektedir. Aktörler bu tip kültürel olaylara sosyal ve kültürel tepkiler vermekte bahsi geçen düzenlemeler kimi zaman uzun yıllara yayılabilmektedir. Nitekim yapılan politikaların çok net iki etkisinden bahsetmek mümkündür. Cinsiyet temelli politikalar güç kavramını kadın ve erkek arasında yeniden dağıtmaktadır, bu açıdan mutlaka bir grup bazı haklarda kayba uğrayacaktır. İkincisi ise, bu tip değişimler her zaman toplumda bir dirençle karşılaşacak ve yavaş olacaktır. Bunların temel çözümü ise politikaların siyasi partiler, sendikalar, sivil toplum kuruluşları, dernekler ve özel sektör gibi aktörlerle belirlenecek olması ve toplumun büyük bir bölümünden destek almasıdır. İlave olarak kadın haklarına destek veren erkek kuruluşlarının da vereceği eğitimler bu anlamda ciddi destek mekanizmasını çalıştıracaktır.

Firmalar ise küreselleşmeyle birlikte yetenek havuzlarını geliştirmek adına çalışma hayatına kadınları çekmeye çabalamakta ve iş-aile dengesini gözeterek çözümlerle birlikte kadınları istihdam etmeye çalışmaktadır. Doğal bir sonuç olarak da daha fazla kadın tüketici bu manada daha titiz işletmelerin ürünlerini tüketmeye özen göstermekte böylece kadınların işgücünde ve karar mekanizmalarında var olması perçinlenmektedir. Dış kaynaklı değişimler ve şoklar ise cinsiyet temelli politikaların pazarlığını toplumda kolaylaştırıcı etki yaratmaktadır.

EKONOMİK VE SOSYAL ARAŞTIRMALAR UYGULAMA VE ARAŞTIRMA MERKEZİ

**Ekonomik ve Sosyal
Araştırmalar
Uygulama ve
Araştırma Merkezi
Müdürlüğü
Kırklareli
Üniversitesi Kültür
Merkezi A Blok
39100**

**Tel: 444 40 39—166
Faks: +90 288 212 23
59**

kesam@kirklareli.edu.tr

<http://kesam.kirklareli.edu.tr>

Tarihçe

Kırklareli Üniversitesi Ekonomik ve Sosyal Araştırmalar Uygulama ve Araştırma Merkezi, 12 Ocak 2012 tarihinde Kırklareli Üniversitesi Rektörlüğüne bağlı bir birim olarak kurulmuştur.

Merkezin Amacı

Ekonomik ve Sosyal Araştırmalar Uygulama ve Araştırma Merkezi; başta Kırklareli olmak üzere Trakya Bölgesi'nde ve Türkiye'de köklü bir bilimsel araştırma geleneğini yerleştirmeyi, ulusal ve uluslar arası konularda siyasi, ekonomik, kültürel, sosyal ve hukuki nitelikli bilimsel araştırma ve çalışmalar yapmayı, yurt içi ve yurt dışındaki ilgili kurum ve kuruluşlarla birlikte ortak projeler yürüterek bilgi birikiminin oluşturulması ve paylaşılmasını sağlamayı amaçlamaktadır.

Merkezin Çalışmaları

Kırklareli Üniversitesi Ekonomik ve Sosyal Araştırmalar Uygulama ve Araştırma Merkezi en başta üniversitemiz öğrencileri için, daha sonra Kırklareli, Trakya bölgesi, Türkiye ve en nihayetinde de tüm dünyaya yararlı olabilecek araştırma projeleri gerçekleştirmek ve konferanslar düzenlemek yoluyla üniversitenin bilgi birikimini güncel ve değişen ihtiyaçlara yanıt verir biçimde halkla paylaşarak, üniversite ile içinde yer aldığı toplumu bağlayan bir köprü vazifesi görecektir.

Merkezimiz bünyesinde kurulan, Sosyal Politika Araştırmaları, Yoksulluk Araştırmaları, Demografi Araştırmaları, İktisat Politikası Araştırmaları, Para Politikası Araştırmaları, Finans Araştırmaları, Bölgesel Araştırmalar, Endüstri İlişkileri Araştırmaları, Toplumsal Cinsiyet Araştırmaları ve Sivil Toplum Araştırmaları birimleri ile Merkezin amaçları doğrultusunda düzenli veya düzensiz ulusal ve uluslararası nitelikte seminer, konferans, açık oturum, panel ve benzeri etkinlikler düzenlemek, süreli ve süresiz yayınlar yapmayı hedefliyoruz.

